

Tatiana Leckel

La discreția regizorilor?

Aștept cu nerăbdare primul gong din toamnă.

E oare nevoie să spun că noi actorii nu ne preocupăm nici timp, nici eforturi pentru a ne dăruii teatrului, că dorința noastră supremă e să muncim? Din păcate însă, prea mult și prea adesea rămânem la discreția altora, a regizorilor în primul rând, care „ne văd” sau nu „ne văd” (în rol), ne valorifică sau nu, mai bine spus, știu sau nu știu să ne valorifice. Sper că în viitoarea stagiune, colectivul nostru să fie mai echilibrat folosit, iar forțele sale să fie mai judicios distribuite, pentru a nu ne mai afla, ca pînă acum, în situația de a juca sau nu, în funcție de orarul actorilor din alte teatre, invitați, „în reprezentație” la noi. Cred că excesul de împrumuturi, care se practică azi pe scară largă între colectivele bucureștene, e un fenomen cu consecințe negative atunci cînd aceste împrumuturi se supraordonează echipei gazdă, silind-o să-și orienteze un întreg program după disponibilitatea (sau indisponibilitatea) unui coleg „din afară”.

În ceea ce mă privește, aștept cu nerăbdare premierna noii piese a lui Mazilu. *Don Juan moare singur*, pe care o repetăm în

momentul de față cu regizorul Emil Mandric. M-au pasionat întotdeauna piesele lui Teodor Mazilu; am urmărit toate spectacolele realizate pe textele sale dar n-am îndrăznit să sper că voi juca într-o lucrare a lui. Recunosc în rolul în care sînt distribuită (Maria Magdalena) caracterul deosebit al „teatrului” său, cu umorul său insolit și cu modalitatea contradictorie a replicilor sale. Caut, în colaborare cu Emil Mandric (și țin să notez cu satisfacție această primă întîlnire de lucru, cu acest talentat director de scenă) să găsesc tonul și linia justă a personajului „mazilian”. Descopăr în el un prilej de a mă exersa pe un nou registru de joc. Aparent n-ar fi o împrejurare cu care n-ași fi deprimată. Am jucat și pînă acum roluri extrem de deosebite în substanța și expresia lor; chiar în stagiunea trecută — în *Carloța*, în *Baltagul*, în *Emigrantul din Brisbane*. Acum însă, mi se pare că rolul reclamă o compoziție de natură să-mi pună la încercare și să mă confrunte cu aptitudini încă nepotențate. Și mă bucur, firește. Pentru că sînt încredințată că distribuirea variată a actorului, chiar uneori poate nepotrivită, împiedică plafonarea lui. De aceea, aștept cu nerăbdare primul gong din toamnă!